

nytte denne Feilighed til at bringe et andet lille Lovforslag i Forbindelse med denne Sag, thi det maa jo dog betragtes som Hensigten med dette Forslag, at de omtalte Examinati juris og Candidati juris skulle have den samme Ret, som om de havde „Befvem“ eller „laud“ til den praktiske Prøve. Der er altsaa i Virkeligheden ikke Spørgsmaal om Forandring i Sagførelsen, det er ikke væsentlig et Lovforslag om en Forandring i Reglerne for Underrettsfogførernes Bessikkelse. Det er en mere almindelig Examinationsbestemmelse, der her er Tale om, og saameget mindre kan der altsaa være Spørgsmaal om nu her at indbringe et ganske andet Forhold i Loven. Det er en Sag, som ialtsaa maa være Gjenstand for særskilt Overveelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det ærede Medlem, som har ført Ordet for Forslagsstillerne, yttrede, at Forslaget var indbragt for at bringe Ministeriet ud af den vanskelige Stilling, hvori det var kommet. En saa smuk Hensigt hos de ærede Medlemmer maa paaskønnes, og jeg paaskønner den ogsaa; men jeg maa dog tilføie, at jeg kunde have ønsket, at denne Udtalelse havde været tilkædet en Form, der var noget velvilligere imod Ministeriet. Det var dog maatte ikke muligt for det ærede Medlem, men derimod tror jeg, at det vilde have været lettere at tilkæde selve Lovforslaget en mere rimelig og efter Omstændighederne mere forstaaelig Form. Jeg finder mig imidlertid særlig opfordret til at gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem aldeles har misforstaaet Regjeringens Stilling i denne Sag, naar han tror, at den i nogen Maade skulde være vanskelig. Jeg hørte endog af det ærede Medlem, at Ministeriet skulde have beredt sig uoverstigelige Vanskeligheder — netop disse Ord brugte det ærede Medlem — men jeg vil ønske, at der ikke maa komme andre eller værre Vanskeligheder for dette eller noget andet Ministerium end de, som her ere tilstede, thi det er sandelig overmaade smaa Vanskeligheder. Rigtignok syntes det ærede Medlem at ville gjøre gjældende, at det skulde have været en overordentlig stor Feil, ja maatte en

Forbrydelse af det Ministerium, jeg har den Ære at forestaa, at der i denne Sag var blevet truffet Bestemmelse i Anordnings Form. Jeg tror nu vel, at min ærede Kollega har svaret herpaa, men da dette Spørgsmaal jo nærmest vedrører mig, kan jeg dog ikke undlade at udtale min Forbauselse over, at det ærede Medlem virkelig kan staa i den Formening, at den brugte Form ikke er den fuldkomne rigtige og den eneste rigtige, hvorved slige Examinationsspørgsmaal maa afgjøres. Det ærede Medlem er rigtignok et forholdsvis yngre Medlem i denne Sal, og jeg kan altsaa ikke fordrø, at han skal kjende, hvad der tidligere er foregaaet; men der er sikkert mange andre ærede Medlemmer, som meget bestemt ville kunne erindre, hvad jeg her skal gjøre opmærksom paa. Da jeg første Gang havde den Ære at staa i Spidsen for det samme Ministerium som nu — det er rigtignok langt tilbage i Tiden, thi der er ikke forløbet mindre end 16 Aar siden — havde jeg ogsaa den Ære at indbringe et Forslag om en Examinationsordning, og der blev da nedsat et Udvalg i Sagen, bestaaende af de mest betydende Medlemmer af Thinget. Det ærede Medlem var dengang ikke Medlem af Thinget, men derimod vare det ærede daværende Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Scherning) og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), hvilken Sidste vi jo endnu have i vor Midte, Medlemmer af dette Udvalg, som indgav sin Betænkning over det nævnte Lovforslag, der var forelagt af Regjeringen. Denne Betænkning gif mærkelig nok ud paa, at man vistnok paaskønnede, at Ministeriet var kommet med et saadant Forslag, men at man maatte gaa ud fra, at en saadan Ordning af Examinationsbestemmelser ikke hørte ind under Lovgivningsmagten, at det var uheldigt, at Lovgivningsmagten skulde befatte sig dermed, og at den eneste rette og naturlige Form derfor var en administrativ Afgjørelse ad Anordningsveien. Herom vil det ærede Medlem kunne overbevise sig, naar han vil efterse den Betænkning, der blev afgiven i 1855, og som gif forud for den Anordning, der udkom den 18de September 1855. (Berg: Naar bestaaende Love ikke krænses!) Ja, jeg kan ikke